25/04/2019

Η Δίκη του Χριστού: Μία νομική ανάλυση

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Δερμοσονιάδη Χρήστου (Δικαστού)

Ὅταν ὁ Πιλάτος βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀπολύσει τότε οἱ Ἰουδαῖοι φώναξαν: «Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι Θεοῦ υἱὸν ἑαυτὸν ἐποίησε.» (Ἰωάν.10,7). Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ θέση τῶν Ἑβραίων.

Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστὸς παρέβη πράγματι τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο καὶ δίκαια κατεδικάσθη σὲ θάνατο. Εἶναι δυνατὸν ὅμως ἡ ἀνθρώπινη Δικαιοσύνη νὰ ἔφθασε

σὲ τέτοια ἀντίθεση πρὸς τὴ Θεία Δικαιοσύνη ὥστε νὰ καταδικάσει σὲ θάνατο τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου νὰ θανατώσει τὸ Δημιουργό; Τὸ βασικὸ λοιπὸν ἐρώτημα εἶναι ἂν ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ ἦτανε μία δίκαιη δίκη, κατὰ τὸ ἀνθρώπινο μέτρο, ἂν δηλαδὴ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο καὶ τὴ δικονομία.

Ἡ δικαιοσύνη τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ βρισκόταν σὲ ἀρκετὰ ψηλὸ ἐπίπεδο. Τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο σὲ λίγα θέματα ὑστεροῦσε ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐρωπαϊκὸ δίκαιο καὶ τὸ ἑβραϊκὸ ἦτανε ἱεροκρατικὸ καὶ στηριζόταν στὸ Μωσαϊκὸ Νόμο.

Τὰ ἑβραϊκὰ δικαστήρια ἦτανε πολυμελῆ. Ἀνώτατο Δικαστήριο ἦταν τὸ Μέγα Συνέδριο ποὺ εἶχε καὶ ἄλλες ἐξουσίες. Ἔδρευε στὴν Ἰερουσαλήμ, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 120 μέλη μὲ πρόεδρο τὸν Ἀρχιερέα καὶ εἶχε στὴ διαταγὴ του στρατιωτικὴ δύναμη, τὴν κουστωδία.

Οἱ θανατικὲς καταδίκες τῶν ἑβραϊκῶν δικαστηρίων ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθοῦν ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία ὅπως ἀναφέρεται στὸ βιβλίο "Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ" τοῦ θεολόγου Δημήτριου Καππαῆ.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ προβλεπόταν γιὰ ἀρκετὰ ἀδικήματα ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ σπανίως ἐπιβαλλόταν. Ἡ ἐκτέλεση γινόταν μὲ διάφορους τρόπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πιὸ βασανιστικὸς καὶ ἐξευτελιστικὸς ἦταν ὁ θάνατος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὁ ὁποῖος συνηθίζετο ἀπὸ τὰ Ρωμαϊκὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐνδοιασμοὺς στὴν ἐπιβολὴ θανατικῆς καταδίκης.

Κατὰ τὴν ἑβραϊκὴ δικονομία ἡ προανάκριση ἦταν ἄγνωστη καὶ δὲν ὑπῆρχε δημόσιος κατήγορος. Ἡ ἀπόφαση δὲν μποροῦσε νὰ στηριχθεῖ στὴν παραδοχὴ τοῦ κατηγορουμένου ἀλλὰ μόνο στὶς μαρτυρίες.

Ἡ δίκη διεξαγόταν μέρα, μὲ ἀνοικτὲς τὶς πόρτες, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Ξεκινοῦσε μὲ τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ ἀκολουθοῦσαν δύο τουλάχιστον μάρτυρες κατηγορίας, ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσουν σαφῆ καὶ πανόμοια μαρτυρία, κρατώντας τὸ δεξί τους χέρι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ κατηγορουμένου καὶ σὲ περίπτωση θανατικῆς καταδίκης ἔπρεπε νὰ συμμετέχουν στὴν ἐκτέλεση καὶ νὰ ρίξουν τὶς πρῶτες πέτρες, ἐὰν ἡ θανάτωση θὰ γινόταν μὲ λιθοβολισμό.

Ὁ Κατηγορούμενος ἐθεωρεῖτο ἀθῶος μέχρι τὴν τελική του καταδίκη, ἐδικαιοῦτο νὰ μιλήσει, νὰ φέρει μάρτυρες καὶ νὰ τύχει καλῆς μεταχείρισης.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν συγγραφέων δὲν ἐτηροῦντο πρακτικὰ ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ καταδίκη ἐκδιδόταν μὲ γραπτὸ διάταγμα. (Κοντογόνη: Ἑβραϊκὴ Ἀρχαιολογία, Β'4). Πάντως διάταγμα καταδίκης τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει βρεθεῖ.

Οἱ Δικαστὲς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀμερόληπτοι, δίκαιοι καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς νὰ ὑπερασπίζουν τὸν κατηγορούμενο. Σὲ περίπτωση θανατικῆς καταδίκης ἀνεβάλλετο ἡ τελικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴ μεθεπόμενη μέρα καὶ ἐὰν ἐπικυρωνόταν ἡ θανατικὴ καταδίκη ἡ ἐκτέλεση ἔπρεπε νὰ γίνει τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὄχι αὐθημερόν. Ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἀκροάσεως μέχρι τὴν ἐκτέλεση χρειαζόταν τουλάχιστον 4 μέρες.

Στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης συνόδευε τὸν κατηγορούμενο ἔφιππος δικαστής, ποὺ καλοῦσε τὸ λαὸ νὰ ἀναφέρει ἀμέσως στὸ Δικαστήριο, τὸ ὁποῖο συνεδρίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁτιδήποτε ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν κατηγορούμενο καὶ τότε σταματοῦσε ἀμέσως ἡ ἐκτέλεση.

Αὐτὰ γιὰ τὴ Δικαιοσύνη στὸ Ἰσραήλ.

Πρέπει ὅμως νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι στὰ χρόνια τῆς ρωμαϊκῆς ὑποτέλειας ὑπῆρχε μεγάλη φαυλότητα καὶ ἠθικὸς ξεπεσμός, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἄρχοντες νὰ εἶναι πρόσωπα φαῦλα, ποὺ ἐξασφάλιζαν τὴ θέση τους δωροδοκώντας τοὺς Ρωμαίους ἡγεμόνες. Οἱ Δικαστὲς δὲν εἶχαν πλέον τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀνθρωπιὰ ποὺ εἶχαν οἱ προκάτοχοί τους. Ὁλόκληρο τὸ ἔθνος βρισκόταν σὲ ξεπεσμὸ καὶ ἀθλιότητα.

Μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου πολλοὶ Ἰουδαίου πίστεψαν στὸν Χριστό. «Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισσαῖοι συνέδριον καὶ ἔλεγον. Τί ποιοῦμεν, ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ; .... Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς .... ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.» (Ἰω. ΙΑ'48-50)
«Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.» (Ἰω. ΙΒ'10)

Καὶ ἡ στρατιωτικὴ κουστωδία, μαζὶ μὲ ἔνοπλους ὑπηρέτες, ὅταν συνέλαβε τὸν Ἰησοῦν δὲν τὸν ἔφερε στὸ δικαστήριο ἀλλὰ στὸν πεθερὸ τοῦ ἀρχιερέα, τὸν Ἄννα, ποὺ ὑπηρέτησε στὸ παρελθὸν σὰν ἀρχιερέας.

Καὶ ὁ Ἄννας, χωρὶς νὰ ἔχει καμιὰ ἐξουσία ἄρχισε ἀνάκριση γιὰ νὰ βρεῖ αἰτία ἐναντίον τοῦ συλληφθέντος. Κι ὁ Χριστὸς ἀπαντᾶ. «Ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας» «ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν». (Ἰω. ΙΗ',20).

Ἡ ἀπάντηση δὲν ἄρεσε καὶ ἕνας ὑπηρέτης ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦν λέγοντας «οὕτως ἀποκρίνη τῷ ἀρχιερεῖ;» Σὲ λίγη ὥρα ὁδήγησαν τὸν Χριστὸ στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα καὶ μέχρις ὅτου μαζευτοῦν τὰ μέλη τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου οἱ ὑπηρέτες ἔδερναν, ἔβριζαν καὶ κορόιδευαν τὸν Χριστό. Τὸ ἑβραϊκὸ δίκαιο ἀπαγόρευε τὴν ἀνάκριση καὶ τὴν κακοποίηση τοῦ κατηγορουμένου. (Mishna, Sotah 1,4).

Καὶ ἄρχισε ἡ συνεδρίαση τοῦ Ἀνωτάτου Ἑβραϊκοῦ Δικαστηρίου μὲ ἄλλες τρεῖς δικονομικὲς παραβάσεις.

Τὸ Μέγα Συνέδριο συνεδρίασε στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα καὶ ὄχι στὸ κτίριο τοῦ Δικαστηρίου καὶ συνεδρίασε νύκτα, πράγμα ἀπαγορευμένο (Mishna, Sanhedrin IV,1), χωρὶς νὰ προϋπάρχει σαφὴς κατηγορία ἀπὸ δύο τουλάχιστον μάρτυρες, ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ δικονομία.

Μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς δίκης βρέθηκαν δύο ψευδομάρτυρες ποὺ διαστρέβλωσαν τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέρας ἐγερῶ αὐτόν» (Ἰω. Β’19), ποὺ ὁπωσδήποτε ἐλέχθηκε γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ ἰδίου καὶ ὄχι γιὰ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Οἱ μαρτυρίες ὅμως δὲν ταιρίαζαν μεταξύ τους, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δόθηκαν ἀντικανονικὰ μὲ τὴν ταυτόχρονη παρουσία καὶ τῶν δύο μαρτύρων. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ καταδικαστοῦν σὲ θάνατο οἱ ψευδομάρτυρες σύμφωνα μὲ τὸ Δευτερονόμιον (ΙΘ’ 18-21). «καὶ ἰδοὺ μάρτυς ἄδικος ἐμαρτύρησεν ἄδικα, ἀντέστη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ποιήσετε αὐτῷ ὅν τρόπον πονηρεύσατο ποιῆσαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ .... Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀκούσαντες φοβηθήσονται ....»

Τὸ Συνέδριο ἀποφάσισε ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ στηριχθεῖ σ’ αὐτοὺς τοὺς μάρτυρες καὶ ὁ Πρόεδρός του, ὁ ἀρχιερέας Καϊάφας, ἐρώτησε τὸ Χριστὸ «σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Σὺ εἶπας .... Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;” (Ματθαίου ΚΣΤ’ 63).

Ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορούμενου, ἂν τέτοια θεωρηθεῖ ἡ ἀπάντησή Του, δὲν ἀποτελοῦσε κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο ἀπόδειξη. Χρειαζόταν μάρτυρες «ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ ἐπὶ στόματος τριῶν μαρτύρων στήσεται πᾶν ρήμα» (Δευτερονόμιον ΙΘ’ 15).

Δὲν ὑπῆρξε καθόλου ὑπεράσπιση, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητο μέρος τῆς δικαστικῆς διαδικασίας. (Sanhedrin IV,5). Τὴν ὑπεράσπιση τὴν ἀνελάμβανε ἕνας τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς δικαστὲς γιὰ νὰ μὴν μείνει κανένας κατηγορούμενος ἀνυπεράσπιστος.

Ὁ ἀρχιερέας «διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του» πράγμα ποὺ ἀπαγορεύει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος στοὺς ἱερεῖς (Λευϊτικὸν 6, ΚΑ’10).

Καὶ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἀπεκρίθησαν «ἔνοχος θανάτου ἐστὶ» (Ματθαίου ΚΣΤ’ 67).

Ἡ ψηφοφορία ἔγινε ταυτόχρονα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γίνει μὲ τὴ σειρά, ἀπὸ τὸ νεότερο δικαστὴ πρὸς τοὺς παλαιότερους γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεαστοῦν μεταξύ τους.

Μετὰ τὴν καταδίκη ἄρχισαν ἄλλα ἔκτροπα «καὶ ἤρξαντο τινὲς ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ προφήτευσον ἡμῖν τὶς ἐστὶν ὁ παίσας σε. Καὶ οἱ ὑπηρέται ραπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλον» (Μάρκον ΙΔ’ 65).

Γιὰ νὰ τηρήσουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισσαῖοι τὰ προσχήματα περίμεναν νὰ ξημερώσει καὶ συνεδρίασαν πάλιν γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὴν καταδίκη στὸ κτίριο τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου, δίπλα στὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. «Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωΐ συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ» (Μάρκον ΙΕ’,1).

Ὁ Χριστὸς συνελήφθη τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ καὶ ἡ ἐπίσημη δίκη διεξήχθηκε, ὁλοκληρώθηκε καὶ ἐκτελέστηκε ἡ θανατικὴ ποινὴ μέσα στὴν ἴδια μέρα, τὴν Παρασκευή, κατὰ παράβαση τῶν κανόνων (Sanhedrin IV,I), ἐνῶ ἔπρεπε νὰ περάσουν 4 τουλάχιστον μέρες.

Γράφεται στὴν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν πρὶν ἀπὸ τὸ 12ο Εὐαγγέλιο ὅτι: «Ἤδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως παρὰ κριτῶν ἀδίκων καὶ Ἰησοῦς δικάζεται καὶ κατακρίνεται Σταυρῷ. Καὶ πάσχει ἡ κτίσις ἐν Σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἀλλ’ ὁ φύσει σώματος δι’ ἐμὲ πάσχων, Ἀγαθέ, Κύριε, δόξα σοι.»

Κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο ἡ Θεοποίηση ἀνθρώπου ἀποτελοῦσε βλασφημία καὶ ἀδίκημα. Ὁ κατηγορούμενος ὅμως ἐδικαιοῦτο ὑπεράσπιση.

Ὁ Χριστὸς ἔκανε ἀναρίθμητα θαύματα μπροστὰ στὸ λαό. Καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸν ὑποδέχτηκαν μερικὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη ψάλλοντας «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.» (Ἰω.ΙΒ’ 13).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀνθρωπότητα περίμενε τὸ Σωτήρα, «τὴν προσδοκία τῶν ἐθνῶν», «τὸν καθολικὸ διδάσκαλο» τοῦ Σωκράτη, τὸ «Λόγο» τοῦ Πλάτωνα, τὸν «Ἄγνωστο Θεὸ» τῶν Ἀθηναίων, τὸν «νέο Θεὸ» τῶν 3 μάγων, τὸν «Ἅγιο» τοῦ Κομφούκιου καὶ τὸν

ἀναμενόμενο ἀπὸ ὅλους τοὺς Προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ «Μεσσία».

Οἱ μορφωμένοι ἑβραῖοι γνώριζαν καλὰ ὅλες τὶς προφητεῖες, ποὺ συνέκλιναν καὶ συμφωνοῦσαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Ἰησοῦς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μεσσίας – Χριστὸς ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ βιβλίο τοῦ Ἰώσηπου Contra Apionem Lib. II 17.

Ἡ ζωή, ἡ διδασκαλία Του καὶ τὰ ἀπειράριθμα θαύματά Του δὲν χωροῦσαν καμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ Μεγάλο Συνέδριο ὅμως ἀπαξιεῖ νὰ μελετήσει τὸ θέμα καὶ νὰ ἐξετάσει μήπως ἐνώπιόν του ἀντὶ Θεοποίηση ἀνθρώπου ἔχει ἐνανθρώπιση Θεοῦ. Μᾶλλον δὲν ἀπαξιεῖ, ἀλλὰ σὲ γνώση του καταδικάζει τὸ Μεσσία, ἐφ’ ὅσον ὁ ἀρχιερέας εἶχε πεῖ μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου «οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ …», ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ βιβλίο «Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ εἰσαγγελέα Χρήστου Τραπεζούντιου.

Πρεσβύτεροι καὶ Ἀρχιερεῖς κατεδίκασαν σὲ θάνατο τὸ Θεό τους καὶ δέσμιο τὸν ὁδηγοῦν στὸν ρωμαῖο Πιλάτο γιὰ νὰ ἐπικυρώσει τὴ θανατικὴ καταδίκη.

Μία νέα δίκη, Ρωμαϊκή, ξεκινᾶ.

Ἦτανε πρωΐ τῆς Παρασκευῆς, τῆς προηγούμενης μέρας τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα, ποὺ ἔφεραν οἱ ἑβραῖοι τὸν Ἰησοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριο. Οἱ ἑβραῖοι δὲν ἤθελαν νὰ μποῦν στὴν κατοικία εἰδωλολάτρη γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ στὴν ἐπιμονὴ τους ὁ ρωμαῖος ἡγεμόνας διέταξε καὶ τοποθέτησαν στὸ λιθόστρωτο μπροστὰ ἀπὸ τὸ Πραιτώριο τὴ δικαστική του ἕδρα γιὰ νὰ δικάσει ἐκεῖ τὸν κατηγορούμενο.

Κατὰ τὸ τυπολατρικὸ ρωμαϊκὸ δίκαιο ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἦταν ἀπόλυτα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἕδρα, τὴν τήβεννο καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ δικαστῆ παρὰ μὲ τὸ ἄτομό του.

Μὲ τὴν ἔναρξη τῆς δίκης παρατηρεῖται ἡ πρώτη δικονομικὴ παράβαση. Ὁ κατηγορούμενος ἦτανε δέσμιος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης ἐνῶ ἔπρεπε νὰ θεωρεῖται ὁ κατηγορούμενος ἀθῶος μέχρι τὴν καταδίκη. Καὶ ἀρχίζει ἡ δίκη μὲ τὴν ἐρώτηση τοῦ Πιλάτου: «τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;»

Ἔπρεπε λοιπὸν οἱ ἑβραῖοι νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλὰ κατηγορία γιὰ βλασφημία δὲ θὰ ἐνδιέφερε τὸν ρωμαῖο ἡγεμόνα. Οὔτε θὰ ἐπέφερε θανατικὴ καταδίκη. Ὁ ἀρχιερέας Καϊάφας διετύπωσε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νέα, ἐντελῶς ψευδῆ, κατηγορία λέγοντας «τοῦτον εὕρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν Βασιλέα εἶναι». (Λουκᾶ ΚΓ’, 2)

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Καϊάφα ἦτανε ἐντελῶς ψευδὴς γιατί τὸ Μέγα Συνέδριο

καταδίκασε τὸν Ἰησοῦν μὲ ἄλλη κατηγορία, τὴν βλασφημία.

Ἦτανε ψέμα ὅμως καὶ τὸ περιεχόμενό της, γιατί ὁ Χριστὸς εἶχε δώσει διαφορετικὴ ἀπάντηση στοὺς μαθητὲς τῶν Φαρισαίων, ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴ ρωμαϊκὴ φορολογία «ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. ΚΒ’, 21)

Ἔπρεπε βάσει τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου νὰ γίνει γραπτὴ αἴτηση γιὰ εἰσαγωγὴ σὲ δίκη.

Ἔπρεπε νὰ ἀναφερθεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ κατηγορούμενου καὶ νὰ διατυπωθεῖ ἀκριβῶς ἡ κατηγορία.

Ἔπρεπε νὰ συνταχθεῖ πρωτόκολλο κατηγορίας.

Ἔπρεπε νὰ καθοριστεῖ ἡ μέρα τῆς δίκης καὶ νὰ κληθοῦν καὶ νὰ ἀκουστοῦν, ἐκείνη τὴ μέρα, οἱ μάρτυρες. (Δημαρᾶ: Ἱστορία Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, Β 132).

Ἐὰν ὅμως θεωρηθεῖ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ πρωτόδικη ὑπόθεση ἀλλὰ γιὰ ἐπικύρωση τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ ἑβραϊκοῦ δικαστηρίου τότε ἡ εἰσαγωγὴ στὴ δίκη ἔπρεπε νὰ γίνει μὲ καταχώριση γραπτῆς αἴτησης μαζὶ μὲ τὴν πρωτόδικη ἀπόφαση.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ’ αὐτά. Κατέβη ἀπὸ τὴν ἕδρα του, πράγμα ποὺ κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο σήμαινε ὅτι δὲν ἔχει πλέον δικαστικὴ ἐξουσία, μπῆκε στὸ Πραιτώριο καὶ ἐκεῖ συνομίλησε μὲ τὸν κατηγορούμενο, μακριὰ ἀπὸ τὸ μαινόμενο πλῆθος τῶν ἑβραίων, ἐνεργώντας κάποιας μορφῆς ἀνάκριση.

«Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» (Λουκᾶ ΚΓ’ 3), ρώτησε ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίθη «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου …. ἐγώ …. εἰς τοῦτο ἐλήληθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». (Ἰω. ΙΗ’, 35 ἑπ.)

Τὴν ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ τὴν κατάλαβε ὁ Πιλάτος. Ὁ Χριστὸς ἦτανε πνευματικὸς ἡγέτης καὶ ὄχι κοσμικὸς ἄρχοντας. Ἔκρινε ἀμέσως ὅτι δὲν εὐσταθοῦσε ἡ κατηγορία καὶ δὲν ὑπῆρξε ὁ Ἰησοῦς ἔνοχος ἀντιποίησης ἐξουσίας.

Ὁ Πιλάτος ἐπιβεβαίωσε τὴ θέση του μὲ τὴ φράση ποὺ ἐξεστόμισε «τί ἐστιν ἀλήθεια;» Μία ἐρώτηση ποὺ δὲν περίμενε ἀπάντηση γιατί ἡ ἀλήθεια ἦτανε κατ’ ἐκεῖνον μία φιλοσοφικὴ οὐτοπία. Μὲ τὸ πρακτικὸ ρωμαϊκὸ πνεῦμα ποὺ τὸν χαρακτήριζε ὁ Πιλάτος βγῆκε ἀπὸ τὸ Πραιτώριο καὶ ἀθώωσε ἀμέσως τὸν κατηγορούμενο λέγοντας στοὺς Ἰουδαίους «ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ». (Ἰω. ΙΗ’ 38).

Ἔπρεπε ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀφεθεῖ ἀμέσως ἐλεύθερος.

Ὁ ὄχλος ὅμως δημιουργοῦσε μεγάλο θόρυβο μπροστὰ στὸ ἀνάκτορο ἐπιμένοντας στὴ θανατικὴ καταδίκη. Μέσα ἀπὸ τὶς φωνὲς ὁ Πιλάτος ξεχώρισε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτανε Γαλιλαῖος. Καὶ ἡ Γαλιλαία ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τοῦ Πιλάτου. Ἡ Γαλιλαία εἶχε ἄρχοντα, τετράρχη, τὸν ἐξηρτημένο βασιλιὰ Ἡρώδη τὸν Ἀντύπα.

Ὁ Πιλάτος λοιπὸν παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἀμέσως προηγουμένως ἀθωώσει τὸν Ἰησοῦν, ἐπικαλέστηκε τὴν τοπικὴ ἁρμοδιότητα τοῦ Ἡρώδη. Καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ κάθε εὐθύνη ἔστειλε τὸν Ἰησοῦν στὸν Ἡρώδη, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖνες τὶς μέρες στὴν Ἱερουσαλήμ. (Λουκᾶ ΚΓ’ 6-7)

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπάντησε σὲ καμιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Ἡρώδη, ποὺ ἀποκεφάλισε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο.
Ὁ πανοῦργος Ἡρώδης δὲν θέλησε νὰ ξαναβάψει τὰ χέρια του μὲ ἅγιο αἷμα καὶ ἀπεφάσισε ὅτι δὲν ἔχει ἁρμοδιότητα γιατί τὸ ἀδίκημα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἑβραϊκὴ καταδίκη του ἔγιναν ἔξω ἀπὸ τὰ δικά του σύνορα τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἀθωώθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἡρώδη.

Ἀντὶ ὅμως νὰ ἀφεθεῖ ἐλεύθερος ὁδηγεῖται καὶ πάλιν δέσμιος στὸν Πιλάτο, ἀφοῦ ὁ Ἡρώδης καὶ οἱ στρατιῶτες του τὸν ἐξευτέλισαν καὶ τοῦ φόρεσαν βασιλικὸ μανδύα (Λουκᾶ ΚΓ’ 11) πράγματα ἐντελῶς ἀπαράδεκτα μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ κατηγορούμενου, ἔστω καὶ γιὰ ἔλλειψη τοπικῆς ἁρμοδιότητας.

Ὁ Πιλάτος βγῆκε στὸν ἐξώστη τοῦ Πραιτωρίου καὶ ἀθώωσε γι’ ἄλλη μία φορὰ τὸν Ἰησοῦν λέγοντας «ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ’ αὐτοῦ. Ἀλλ’ οὐδὲ Ἡρώδης. Ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστι πεπραγμένον αὐτῷ». (Λουκᾶ ΚΓ’ 15-16)

Οἱ Ἰουδαῖοι φώναζαν περισσότερο καὶ στὸ δίλημμα τοῦ Πιλάτου προστέθηκε καὶ τὸ μήνυμα τῆς γυναίκας του Πρόκλας “μηδὲν σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. Πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ’ ὄναρ δι’ αὐτόν” (Ματθαίου ΚΖ’ 20).
Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ Πρόκλα βαφτίστηκε Χριστιανὴ καὶ ἑορτάζεται ἡ μνήμη της ὡς ἁγίας στὶς 27 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Πιλάτος παρουσίασε τὸ Χριστὸ καὶ τὸ ληστὴ Βαρραβὰ μπροστὰ στὸ λαὸ καὶ ρώτησε ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο νὰ ἀπολύσῃ γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα. Καὶ ἀκούγονταν ἀκόμη δυνατότερες οἱ φωνὲς τοῦ ὄχλου ποὺ ζητοῦσε τὴν ἀπόλυση τοῦ Βαρραβᾶ

καὶ τὴ θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ σκληρὸς τύρρανος, ποὺ ἤτανε ταυτόχρονα ἄβουλος καὶ ἀναποφάσιστος, διέταξε νὰ μαστιγωθεῖ ὁ Ἰησοῦς. Ἡ μαστίγωση ἤτανε σκληρὴ ποινὴ ποὺ συνόδευε τὴν ἔσχατη ποινὴ τῆς σταυρώσεως. Μποροῦσε νὰ ἐπιβληθεῖ καὶ σὰν αὐτοτελὴς ποινή. Σὲ καμιὰ περίπτωση ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθεῖ σὲ πρόσωπο ποὺ ἀθωώθηκε ἢ ἔστω σὲ κατηγορούμενο πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ καταδίκη του. Ἡ νομοθεσία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος (Τίτλος Ι, θέμα 1ον καὶ τίτλος 6ος θέμα 7ον) ἤτανε σαφὴς καὶ παρεβιάσθη κατάφορα.

Σκηνὲς ποὺ θὰ ντροπιάζουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἰδικότερα τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη ἀκολούθησαν. Μετὰ ἀπὸ τὸ βάναυσο φραγγέλωμα στὴν αὐλὴ τοῦ Πραιτωρίου ἔντυσαν τὸ ματωμένο σῶμα τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Θεοῦ μὲ βασιλικὴ χλαμίδα, στεφάνωσαν τὴν κεφαλὴ τοῦ αἰώνιου Βασιλέα μὲ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ βασάνισαν καὶ ἐξευτέλισαν τὸν ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου. (Ἰω. ΙΘ’ 1-3)

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης, ὁ Πιλάτος, βγῆκε πάλι ἀπὸ τὸ Πραιτώριο, κάθισε στὴν δικαστικὴ ἕδρα στὸ ὕψωμα τοῦ Λιθόστρωτου καὶ ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τὸν ὄχλο «λέγει αὐτοῖς. Ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες. Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε. Ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι: ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν.» (Ἰω.ΙΘ’ 6-7)

Ὁ Πιλάτος ἀθώωσε τὸ Χριστὸ γιὰ ἄλλη μία φορά, ἀλλὰ πάλι δὲν τὸν ἀπέλυσε. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι παραδέχθηκαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος βρέθηκε ἀπὸ τὸ Μέγα Συνέδριο ἔνοχος θανάτου κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ δῆθεν Νόμο γιατί ἀπεκάλεσε τὸν ἑαυτὸ του υἱὸ Θεοῦ, πράγμα ποὺ ἀπέκρυψαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτή.

Ὁ Πιλάτος παρέβη τὴ βασικὴ νομικὴ ἀρχὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου «non bis in idem» (ὄχι δὶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως) καὶ ξαναμπῆκε στὸ Πραιτώριο γιὰ νὰ ἀνακρίνει καὶ πάλι τὸν Ἰησοῦν.

Ἡ νέα ἀπροσδόκητη κατηγορία ὅτι «ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ ἐποίησε», ἡ ἐπιβλητικὴ προσωπικότητα τοῦ Κυρίου, ἡ γαλήνη ποὺ ἀκτινοβολοῦσε, τὸ μήνυμα τῆς γυναίκας τοῦ Πιλάτου καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν Ἰουδαίων συγκλόνισαν καὶ σύγχισαν τὸν Πιλάτο.

Ὁ Πιλάτος συνομίλησε πάλι μὲ τὸν Κύριο. Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἤτανε συνηθισμένος ἄνθρωπος καὶ μιλοῦσε σὰν νὰ εἶχε θεϊκὴ ἐξουσία. Ὁ κατηγορούμενος

ἦτανε ἀνώτερος ἀπὸ τὸ δικαστή του. «Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολύσαι αὐτόν.» (Ἰω. ΙΘ’ 13)

Ξανακάθησε ὁ Πιλάτος στὴ δικαστικὴ ἔδρα καὶ ἄνοιξε νέα συζήτηση μὲ τὸν ὄχλο σὲ μία τελευταία προσπάθεια νὰ ἀποφύγει τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ. «οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες. ἐὰν τοῦτον ἀπολύσης οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τὸ Καίσαρι» (Ἰω.ΙΘ’ 13).

Τὸ τελευταῖο τέχνασμα τῶν ἑβραίων συγκλόνισε τὸν Πιλάτο γιατί βρισκόταν σὲ κάποια δυσμένεια τοῦ αὐτοκράτορα Τιβερίου (Ἰωσήπου Lib. XIII, Cap. III, p.1) καὶ ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ σώσει τὸ τομάρι του παρὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὴ δικαιοσύνη. Γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸ βάρος τῆς ἄδικης καταδίκης δὲν ἐξέδωσε δικιά του ἀπόφαση ἀλλὰ “λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χείρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων. Ἀθῶος εἰμὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. Ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε. Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ’ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαρραβᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ.» (Ματθ. ΚΖ’ 24)

Ἐὰν θεωρηθεῖ ὅτι ἡ πράξη τοῦ Πιλάτου νὰ νήψει τὰ χέρια του καὶ νὰ ἐπιτρέψει στοὺς Ἑβραίους νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ θανατικὴ καταδίκη τότε πρέπει νὰ θεωρήσουμε ὅτι κατεδικάσθη ὁ Ἰησοῦς σὲ θάνατο ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ ἐπειδὴ παρουσιαζόταν σὰν βασιλέας, πράξη ἀντίθετη πρὸς τὴν Lex Julia Majestatis καὶ τὰ Crimina Imminutae Majestatis.

Καὶ ἀκολούθησε ἡ ἐκτέλεση. Οἱ ἄνθρωποι σταύρωσαν τὸν ἴδιο τὸ Θεό τους. Καὶ στάθηκαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ ἔβριζαν καὶ κοροΐδευαν. (Μάρκον ΙΕ΄ 31) «Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.» Παραδεχόταν δηλαδὴ καὶ ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκανε θαύματα καὶ ἔσωσε ἄλλους. Σταυρώθηκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἀνεστήθη. Τί ἀπέγιναν ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν ὑπόλογοι γιὰ τὴν ἄδικη καταδίκη Του;

Ὁ προδότης Ἰούδας ἐπέστρεψε στὸν Ναό, ἔριξε πίσω τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ κρεμάστηκε σὲ δένδρο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτοκτόνησε.

Στὸ βίο τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς (Μέγας Συναξαριστής, Ἔκδοση ε΄, Τόμος 7ος, σελ. 425) ἀναφέρεται ὅτι πῆγε στὴ Ρώμη καὶ κατήγγειλε στὸν Τιβέριο Καίσαρα τὸν Πόντιο Πιλάτο καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς. Ὁ Καίσαρας ἀκούοντας γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ γνωρίζοντας ὅτι κατὰ τὸν χρόνο τῆς σταύρωσης, ἔγινε σκότος σὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη διέταξε τὴν προσαγωγὴ τοῦ Πιλάτου, τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα στὴ Ρώμη. Ὁ Καϊάφας πέθανε κατὰ τὸ ταξίδι καὶ ὁ Ἄννας

ἐκτελέστηκε στὴ Ρώμη. Ὁ Πιλάτος φυλακίστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ πέθανε στὴν φυλακή. Ἀντίθετα στὰ «χρονικὰ» τοῦ Ζωναρᾶ, βιβλίο Στ’, γράφεται ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Τιβερίου ὁ Καλλιγούλας ἐξόρισε τὸν Πιλάτο στὴν Γαλλία καὶ στὸ Γ’ βιβλίο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου γράφεται ὅτι ὁ Πιλάτος ὅταν ἦταν ἐξόριστος στὴν Γαλλία ἦρθε σὲ ἀπόγνωση καὶ αὐτοκτόνησε.
Αὐτὰ λοιπὸν γιὰ τὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴ δίκη τῶν δικαστῶν Του, στὴν ὁποία ὁ Αὐτοκράτορας κατεδίκασε τοὺς δικαστὲς καὶ κατὰ συνέπεια αὐτὴ ἡ ἀπόφαση ἀποτελεῖ τὴν ἕβδομη καὶ τελικὴ ἀθώωση τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἑβραϊκὴ δίκη τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου σημειώσαμε 16 ἀπὸ τὶς παραβάσεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Στὴ δίκη τοῦ Πιλάτου σημειώσαμε ἄλλες 16 σοβαρὲς παραβάσεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου.

Ἡ ὅλη ὅμως διεξαγωγὴ τῶν δικῶν, ἀπὸ τὴ βραδινὴ σύλληψη μέχρι τὴν μεσημβρινὴ Σταύρωση, οἱ ψευδεῖς καὶ ἐναλλασσόμενες κατηγορίες, ἡ συνεχὴς ἐναλλαγὴ τῆς δίκης καὶ τῆς ἀνάκρισης, ἡ μεταφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀρχιερέων στὸ Πραιτώριο, στὸ λιθόστρωτο, στὸν Ἡρώδη, οἱ βασανισμοὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἡ Σταύρωσή Του ἐνῶ βρέθηκε 6 φορὲς ἀθῶος ἀπὸ τὸν Πιλάτο καὶ τὸν Ἡρώδη, δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν σὰν δίκη, οὔτε σὰν παρωδία δίκης ἀλλὰ σὰν τὸ μεγαλύτερο κακούργημα τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τὴν αἰώνια ντροπὴ ποὺ βαρύνει τὸν κόσμο ὅλο. Μεγαλύτερο ἔγκλημα δὲ μποροῦσε νὰ διαπράξει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως τὸν Σταυρὸ τοῦ θανάτου μετέτρεψε ὁ Κύριος σὲ ξύλο τῆς ζωῆς καὶ τὸ μέγα ἔγκλημα τὸ μετέτρεψε σὲ Θεῖο Σχέδιο Σωτηρίας γιά μᾶς, τοὺς δημίους Του.
Τίποτε ἀντάξιο τῆς θυσίας Του δὲν ἔχουμε νὰ τοῦ ἀντιπροσφέρουμε καὶ περιοριζόμαστε στὸ μυστήριο τῆς Θείας Μεταλήψεως. Τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι «ἐφ’ ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν» ἀλλὰ μᾶς προσφέρεται γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας …….

Εὐχόμαστε ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου μας νὰ σώσει ἐμᾶς ἀπὸ τὴν δικαία καταδίκη.

Πηγή/Ἔκδοση: Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο Κύπρου.

Εκ του ιστοτόπου Ενορίας Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων